

GAZETA STRĂZII

EDITATĂ DE samusocial din România

CU SPRIJINUL FINANCIAR AL FUNDAȚIEI SOROS ROMÂNIA www.soros.ro

Gara

de Boschetarul Român

Ce semnificație poate avea acest cuvânt?

Un loc ca oricare altul, în care beneficiezi de un serviciu de transport. O poartă de plecare sau de sosire. Ce mai reprezintă însă? Un loc al năzuințelor, al speranțelor și al unor idealuri.

Sensul din care privești "Gara" are însemnătatea lui. Dacă pleci, atunci mai ai o șansă. Speranțele și idealurile sunt viabile, posibile, ca un nou început. Dacă sosești, este momentul adevărului, ca în matematică, atunci când tragi linie și aduni. Ai încheiat o etapă, ai realizat sau ai pierdut ceva. Când sosești în Gară, înseamnă că te întorci acolo de unde ai plecat. Cu bucurii ce abia aștepti să le împărtășești cu cineva sau cu tristeți pe care dorești să le uiți cât mai rapid.

Gara este un punct de plecare dar este și unul terminus. Poate fi și o etapă pasageră sau pur și simplu o stație ca oricare alta din drumul tău.

Acest cuvânt mai reprezintă și un loc puțin diferit. Pentru unii mai visători, un excepțional spațiu terapeutic: stai pur și simplu și privești călătorii. Ați încercat vreodată acest exercițiu? Grăbiți, nepăsători, preocupați, poartă în suflet acele sentimente de care vă vorbeam în rândurile de mai sus. Călători care licitează cu destinul un drum. De obicei, cei mai mulți și-l doresc numai dus. Nimeni nu pleacă de bine, cu excepția celor care pleacă în concediu sau excursie. Aceștia sunt de neconfundat: tineri, veseli, plini de viață, cu acel aer nonșalant al lipsei grijii zilei de mâine. Nu voi vorbi despre aceștia.

Gara este martora tuturor destinelor spulberate sau nu. Este locul viu, permanent în mișcare, în care viața palpită neîncetat. Este locul ideal pentru toți cei care mai așteaptă ceva sau pe cineva, locul întâlnirilor neplanificate, locul prietenilor câteodată ideale.

Privesc un călător. Aparent nu se deosebește de ceilalți. Îngândurat, atent, pare să caute ceva. Îmi dau seama imediat: este o PAFA. Caută un loc pentru noapte. Un vagon abia sosit

din călătorie, încălzit, îi poate asigura minimum de confort. O sticlă pe jumătate golită, o țigară neterminată și stinsă în grabă sau un sandwich neînceput care să-i potolească foamea.

El, PAFA, din ce perspectivă privește Gara? Dinspre Sosire sau dinspre Plecare? Care este povestea acestui om? Una tristă, în orice caz. Oare acest om mai are puterea să vadă în Gară, un nou început? Se urcă în vagon. Garnitura se pune în mișcare încet, către triaj. Acest om nu mai este o PAFA; cel puțin pentru noaptea aceasta are un adăpost. Și, sigur ceva de consumat. Ce bună ar fi o cafea. Cu puțin efort și niciodată nelipsit de șansă, o vei găsi.

Eu am reușit să mi-o cum-păr. Am redevenit un potențial călător. Perioada în care și eu pierdeam orele prin gară, în căutarea țigarilor mele, a trecut. A fost doar o etapă, neplăcută, dar a fost. Și nu o pot uita.

Acum mai stau pe o bancă, pe un peron, privind cu detașare forfota plecărilor și sosirilor. Mă liniștește. Acest "exercițiu" îmi permite să evaderez din cotidian. Mă văd așezat la geamul unui compartiment și-mi imaginez toate locurile frumoase prin care am călătorit în delegațiile pe care serviciul m-a obligat să le fac. De aceea iubesc Gara.

Sper, cât de curând, să mai pot face călătorii. Adevărate, de data aceasta. Pentru că doresc să mai văd locurile frumoase din copilărie. Și nu vă mint. Aștept în fiecare tren sosit în Gară din cele mai frumoase și îndepărtate colțuri ale lumii să coboare și cea pe care mi-o doresc alături. Știu că va veni. Când? Nu o pot spune. Poate că, de acolo de unde vine ea, nu există Gări sau Trenuri. Eu totuși o aștept. Cu fiecare semnal sonor, cu fiecare anunț ușor nazal: "Trenul accelerat.... din direcția...sosește-n stație la linia Una." *

Mica dorință

de (C0)²

Dimineața, mă trezesc fără zel
Și pornesc, neavând niciun plan
Haihui și aiurea, fără vreun țel
Cam așa o duc eu, an după an!

M-am cam plictisit să n-am orizont,
Să nu pot trăi cum aș fi vrut
Dar nu știu să mut munții din loc
Și nu prea mai am ... praf de putut!

Iar Timpul brăzdează adânc
Taie în carne și-n suflet
Chiar de n-am ce să mănânc
Și nu-i pasă că mai și ..cuget!

Vreau să ies din astă stare.
Vreau să mă bucur de viață, neconținut,
Nu doar când fac rost de mâncare.
Vreau să fiu mulțumit, la infinit!

Asta-i mica mea dorință
Jur! Doar atât îmi doresc!
Astfel pot fi de trebuință
Lumii în care trăiesc.

A căzut o frunză în calea mea

de Laraki V

A căzut o frunză în calea mea
Mi-a trimis-o gândul tău nebun
În speranța că voi fi doar a ta
Tu, visul meu, ce te-ai făcut acum scrum.

Lumina cerească cade
asupra mea
Și toată vina e numai a mea
Că te vreau și totuși te refuz
Cu buze dulci,
cuvintele ți le gust.

Fii privighetoarea mea
la geam în zori
Fă-mi cărări de rouă
până-n câmpia cu flori
Maci să-mi dăruie de
ziua mea, iubite
Sărută-mă cu buze tremurânde.

Utopica (3) - Teea

de Boschetarul Român

Zilele se scurgeau liniștite peste Tara – Planetă Utopica, iar Oblio creștea văzând cu ochii. Participa la toate întrecerile sportive, împreună cu ceilalți copii, acest lucru contribuind la dezvoltarea lui fizică. Crescu înalt și drept ca și copacii falnici din Pădurea Pierdută. La talie se măsura cu Obi: înalt și bine legat. Surâsul și ochii erau ai Liei.

Se obișnuise cu meșteșugul lui Obi încă din copilărie, atunci când făcuse primii lui pași. Își aminti că atunci intrase în atelierul tatălui său și răvășise toate uneltele frumos așezate pe raftul din spate. Obi era deja plecat după o nouă comandă. Când se întoarse în atelier, Obi deveni furios. Își aminti că fusese pedepsit de către tatăl său, ba chiar acesta îi arse o palmă. Nu era obișnuit să-i scotocească cineva prin lucruri. Oblio nu avea de unde ști asta; Obi nu apucase să-i spună. Răspunse atunci cu o demnitate care-l miră foarte mult pe tatăl său; că nu știa de ce fusese pedepsit și oricum nu putea să rostuiască uneltele la locul lor așa cum le găsește. Atunci Obi se revanșase făurindu-i un zmeu. Pusese în acea jucărie toată priceperea lui. Fericit, Oblio alergase cu zmeul către Pădurea Pierdută și învățase pentru prima oară lecția pe care de atunci n-o mai încălcă niciodată.

O boare de vânt luase atunci pălăria pătrată de pe capul său. Lucrul acesta îl speriasse foarte tare pe Obi, care încercase din răpuzeri să-l ajungă din urmă. Fusese pedepsit pentru a doua oară în aceeași zi și iarăși nu știuse de ce. Lia, cu tactul și diplomația ei, îi explică atunci că el era deosebit și nu trebuia să fie văzut de către vecini. În felul acesta, Oblio reușise să înțeleagă temerile lui Obi. De atunci relația dintre ei nu mai avu nici un derapaj.

Devenise meșter tâmplar și chiar în unele lucruri îl depășea pe tatăl său. Obi albise foarte

mult și de multe ori făcea Oblio lucrările pe care tatăl său le avea. Lucra mult mai repede și reușise să inventeze scule și dispozitive cu care lucra mult mai ușor, onorând comenzile tatălui în termene din ce în ce mai scurte. Știa că Obi este mândru de el și de aceea de multe ori îl lăsa să lenevească pe prispa casei cu ochii la ceea ce făcea.

Liana o ajuta pe Lia la gospodărie. Crescuse și învățase tot ce trebuia de la mama ei. Obi observase că mâncarea Liane era mai gustoasă și mai frumos așezată la masa, dar hotărâra împreună să nu-i spună acest lucru Liei, pentru a nu o necăji.

Și mama lui îmbătrânise, dar cu ea timpul parcă fusese mai îngăduitor. Era tot frumoasă și iubea felul în care Obi o înconjura cu dragostea lui.

Oblio se scutura de amintiri și reîncepu lucrul. Trebuia să termine comanda notarului: un balansoar pentru fata lui. Mai avea mici rețușuri de făcut când o fetișcană bătu la poarta casei lor. Obi se ridică de pe prispa casei și o pofți în ogradă. Oblio ieșea tocmai atunci din atelier.

- M-a trimis tata să văd dacă îmi place balansoarul. Este gata? Vreau să-l văd!

Zglobeie, se strecură pe lângă Obi și intră în atelier. Oblio o privi uluit. O văzuse de mai multe ori la seratele de sâmbătă, dar nu o băgase de seamă. Nu avea voie să se împrietenească cu tinerii din sat.

- Tu l-ai făcut? Întrebă ea mirată. Este superb. Pot să-l încerc?

Și nici nu apucă Oblio să spună ceva că fata puse mâna pe balansoar. Băiatul se repezi să ia balansoarul din mâna fetei și-l prinse bine în chingi pe o creangă groasă, între cei doi pomi din ogradă. Atunci o văzu mai bine pe tânăra de lângă el. Era foarte frumoasă. Inima lui rotundă începu să bată mai tare. Fata se urcă în balansoar și întoarse către Oblio niște ochi mari de un al-

bastru ca cerul acelei zile senine.

- Hai! Nu-mi faci vânt? spuse fata și porni într-un hohot de râs cristalin, precum izvoarele limpezi de munte care coborau în Pădurea Pierdută.

Oblio se fâstâci: nu știa ce trebuie să facă. Obi, care urmărise toată discuția dintre cei doi tineri, tuși ușor și intră în casă. Pricipuse că tânăra furase inima băiatului și se grăbea să-i împărtășească și Liei acest lucru. Aceasta privea surâzând de la geamul bucătăriei stângăciile lui Oblio, care se decisese, într-un târziu să-i facă vânt balansoarului în care ședea tânăra. O făcu puțin cam tare, însă fata nu se sperie ci răsă cu mai multă pofță. Oblio își ceru scuze și după ce balansoarul se opri, prinse fata de mijloc și o așeză blând pe iarbă. Mijlocul fetei în mâinile lui mari părea extrem de mic și firav. Tânăra zăbovi mai multă vreme în brațele lui Oblio, privindu-l cu alți ochi. Părul lui blond ieșea destul de

încurcat de sub pălăria pătrată.

- Numele meu este Teea. Te aștept la amiază să-mi montezi balansoarul în grădină. Ai să vii? Oblio răspunse cu un glas pe care nu-l știa al lui.

- Da, am să vin. Așa prevede contractul!

- Și dacă nu ar prevedea? Nu ai veni?

- Ba da! Nu văd o piedică în contract! răspunse Oblio.

- Atunci, te aștept! spuse Teea și o zbughi pe poartă. – Să vi pe la ora 17.00, când vine tata de la notariat. Să nu-mi vi cu pleșca aia de pălărie.

Oblio rămase nemișcat în poarta casei, cu ochii după tânăra fată, până când se pierdu printre tufe de arini de pe marginea drumului.

Ce va urma în acea după amiază nu știa, dar era foarte curios să afle.

(va urma)

Reintegrarea

de Boschetarul Român

Depășești o etapă extrem de neagră din viața ta. Reușești, cu greutate, să te reintegrezi în societate. Ești hotărât ca din acest moment să fii perfect, să nu mai greșești, pentru a depăși astfel, momentul nefast care te-a marcat. Spui că nu mai faci compromisuri și ești acea persoană fără sentimente, acea persoană care aplică legea firmei și nu judecă. Ești executantul perfect. Pornești firească de jos, cât mai de jos, pentru că numai așa patronul va înțelege că te-ai schimbat, că momentul "zero" a sosit și ești pregătit să mergi mai departe. Strângi din dinți, calci în picioare orice urmă de demnitate care ți-a mai rămas după etapa PAFA și rabzi cu stoicism toate nedreptățile la care ești supus tocmai pentru a-ți cunoaște limitele.

Ei bine, reușești. Ești promovat în funcție și avansat. Treci la un alt statut, de "lingău". Pentru că funcția aceasta reprezintă tocmai acest lucru: informarea cu amănuntul asupra tuturor problemelor din firmă – activități, salariați, subalterni etc. Ești un fel de paria în fața colegilor tăi pe care de acum încolo trebuie să-i controlezi, să-i sancționezi sau pur și simplu să le desfăci contractul de muncă, funcție de neregulile pe care le găsești. Încerci să fii echidistant, egal în aprecieri și detașat. A greșit, trebuie muștrat și apoi sancționat. Există totuși o diferență în greșală. Unii au privilegiu. Sunt vechi în firmă și tocmai acest lucru îi face privilegiați. Tocmai lucrul acesta este cel mai nociv. Pentru că ei îl știu și de aceea o și fac. Sunt vechi: ce dacă au greșit? Șeful știe cu cine are probleme. Și totuși cine este acest ins care vine să ne învețe pe noi ce avem de făcut? Are aceeași trecere în fața șefului sau noi avem atuuri mai puternice?

Și încep să te lucreze, pe la spate firește, pentru că "în față" înseamnă demnitate și verticalitate, iar aceste caracteristici nu le sunt favorabile. Dezgroapă "morți", readuc în actualitate lucruri uitate și urme trecute tacit la uitare. Un obiect zgâriat sau lovit înainte de alții și cu care ai avut neșansa să lucrezi și tu, este readus în actualitate. "Parcă nu era așa rău zgâriat. Lovitura aceea nu era acolo. Nu cumva persoana care face pe virtuosul a făcut pagubă?"

Șeful este imediat informat, atenționat, așa, dintr-un sentiment de loialitate eternă, specifică celor "vechi". Aceștia îl cunosc mai bine și știu ce coardă sensibilă trebuie ciupită. Și o ciupesc! Astăzi unul, mâine celălalt și tot așa până când se întâmplă. Ai ghinion, lovești obiectul! Din greșală, imprudență sau pur și simplu din indiferență.

Continuare în pag. 3 »

Gând aiurea

de Laraki V

Șcriu despre toate și totuși despre nimic
Încerc marea cu degetul cel mic
Păsările în înaltul cerului, zboară alene
Vântul mă bate pe obraz și piere.

Cu tine, speranța are culoarea tot mai verde
Un gând mă ucide și totuși mă fierbe
Zâmbesc în colțul gurii cu un zâmbet, care
Mă duce departe, în alte zâmbete, numărând milioane.

Toamna zboară acum spre mine
O întâlnire care mă înfioră până-n vene
Mă plimb pe străzile vieții împreună cu tine
Și totuși mă pierd în a ei mulțime.

Utopica (4) - Iubirea

de Boschetarul Român

Continuare din pag. 2 »

«Ești taxat imediat, extrem de dur, după o lecție inevitabilă de morală pe care nu ți-ai fi dorit-o niciodată. Ți-am spus eu? De ce nu ești atent? Ce să fac acum? Trebuie să te sancționez.» Sancțiunea, deși ești la prima abatere și ai și circumstanțe de nevinovăție, este extrem de dură: retrogradarea tocmai într-o funcție în subordinea celor pe care i-ai sancționat. A celor vechi.

«Ce trebuie să faci? Să pleci capul și să accepți numai pentru faptul că ai nevoie ca aerul de acest serviciu? Să îți calci în picioare și ultimul dram de demnitate pe care-l mai ai, datorită perioadei pe care tocmai o uita-se-ți? Nu! Domnilor, pentru nimic în lume, nu!!! Plătești și pleci! Oriunde vezi cu ochii. Cu orice sacrificiu; fără ură și resentimente.

Acel dicton în care se spune că cine nu muncește nu greșește, este tocmai motorul dezvoltării societății. Cel care greșește trebuie sancționat. În acest mod, se aduce economie la fondul de salarii. În acest mod, poți crea nelimitat, locuri de muncă. În acest mod ai permanentă nevoie de personal. Salariul? Este o anexă a activității. Cu cât este mai mare, cu atât nu vei apuca niciodată să-l iei întreg. Indiferent ce ai negociat. Fie ți se spune acest lucru cu nonșalanță de la început, fie o afli pe parcurs. Cert este că negocierea face parte din întregul cerc al angajării. La început ți se pun în brațe un teanc de hârtii pe care nu ai timpul necesar să le parcurgi în totalitate. Semnezi ca primarul; asta se și dorește.

Admitem că ai trecut toate testele, adeziunile și angajamentele față de firmă și mai ales formularele de loialitate asupra naturii funcției. Salariul? Minim pe economie. La el se adaugă sponsorizări și alte mici procente din venitul realizat într-o lună calendaristică. Lucrezi 40 de ore pe săptămână, în acte. În realitate, dublu sau mai mult. Poți spune cuiva ceva? Nu, deoarece ai semnat un formular de adeziune la statutul firmei. Deci ești de acord. Și atunci, ce este mai bine să faci? Să te zbați să redevii un membru corect al unei societăți bolnave sau să încerci să beneficiezi de serviciile de asistență socială?

Iată o întrebare pe care am fost nevoit să mi-o pun acum când am crezut că statutul de PAFA a fost doar o etapă din viața mea. Pot oare eu să mă schimb radical în principii și mentalitate pentru a putea fi acceptat într-un loc de muncă sau să-mi păstrez bruma de demnitate care mi-a mai rămas și să continui să accept ajutorul umanitar al unor societăți de profil?

Încercați să răspundeți dumneavoastră la această dilemă.

La bună vedere, bunii mei!

Oblio rămase mult timp împietrit, privind spre locul în care dispăruse Teea. În el se împleteau niște sentimente neclare, ce nu le cunoscuse până atunci. Obi și Lia priveau de la fereastră, zâmbind înțelegători. Venise primăvara în viața copilului lor. Teea nu era o partidă rea; notarul era foarte respectat în comunitate, fiecare cetățean având nevoie de serviciile lui. Era o mare cinste pentru casa lor, dacă Teea l-r fi iubit pe Oblio.

Acesta se urni destul de greu din poartă și începu pregătirile pentru întâlnirea de după amiază. Scoase apă proaspătă de la fântână și începu să se spele cu sărg, dorind parcă să scoată mai multe rânduri de piele de pe el. Se îmbracă în hainele cele mai bune, îndesă pe cap pălăria cea nouă comandată familiei pălărierului. Făcuse un pătrat din lemn de dimensiunea capului său, spunând că nu poate veni la probă deoarece are foarte mult de lucru. Când trebuia să meargă să ia pălăria, se duse Obi în locul său. Oblio o încercă în fața oglinzii din camera lui și observă că era puțin strâmtă. O îndesă în vârful capului aranjând părul în așa fel încât să acopere toate rotunjimile feței și frunții, care l-ar fi putut trăda. Imăginea din oglindă îl mulțumi deplin. Ieși din odaie și se duse grăbit către bucătărie unde știa că le va găsi pe mama și sora lui. Nu pleca niciodată undeva, fără să primească acordul lor. În privința aceasta, ele erau extrem de severe.

Era așteptat. Fu măsurat din cap până în picioare, centimetru cu centimetru și rezultatul fu cel scontat. Văzu mulțumirea din ochii lor; arăta bine. Liana chiar glumi și spuse că dacă nu era sora lui, i-ar fi propus căsătoria. Avuseseră la început mici divergențe cu privire la faptul că erau diferiți. Liana chiar îl respinse de mai multe ori atunci când dorise să se joace cu ea. Lia a avut, ca de obicei, diplomația și tactul de a rezolva situația. Le demonstră cu multă răbdare că fiecare cetățean de pe Utopica, deși asemănător din punct de vedere fizic, era deosebit. Notarul, de exemplu, avea nasul mare datorită faptului că purtase ochelari de mic. Obi avea mâinile puternice și butucănoase datorită muncii lui. În comparație cu croitorul, subțirel, cu mâinile fine, Obi părea un uriaș. Pianistul se deosebea de

croitor prin deschiderea palmei sale mari. Astfel reuși Lia să-i lămurească despre diferențele dintre ei.

- Bine mamă, spuse fata. Dar legea din Utopica spune că toți suntem la fel. Suntem egali!

Lia răspunse că legea era veche și neadaptată cerințelor noii societăți. Deci era nedreaptă și trebuia schimbată.

- Dar cine schimbă legea pe Utopica? întrebă Oblio

- Legile se schimbă numai prin referendum, răspunse Lia. Pe Utopica este democrație!

- Și atunci, conducătorul ce rol are?

- El păstrează ordinea și disciplina în țară! Reprezintă Utopica în fața altor popoare.

- Dar pe Utopica nu sunt alte

popoare, mamă! spuse Oblio. În fața cui ne reprezintă?

- Ei, terminați cu prostiile! răspunse Lia încurcată. La culcare imediat!

Chiar, la ce folosea conducătorul? Trebuia să vorbească această problemă cu Obi. Cu el se sfătuiseră de fiecare dată, în toate problemele de până atunci. Iubea răbdarea lui de a asculta și îi aprecia înțelepciunea care-l deosebea de ceilalți, mult mai rigizi și mai reci. Trecuseră aproape 50 de ani de când legea nu mai fusese revizuită și de atunci multe se schimbaseră pe Utopica.

Oblio se grăbi spre atelierul de tâmplărie și împachetă balansoarul într-o cutie frumoasă, adăugă sculele necesare montajului și plecă grăbit spre întâlnirea mult dorită. Nu se omora după notar, care cu ochelarii lui mari cu dioptrii imense arăta ca un șoarece de bibliotecă.

O dorea pe Teea. Dorea să o vadă imediat și să-i spună tot ce simțea pentru ea. Când trecu pe lângă Obi, aceasta îl îmbrățișă și-l dojeni.

- Ei! Pe mine nu mă întrebi

nimic?

- Ba da, spuse Oblio. Ești mândru de mine?

- Nici nu știi ce mândru și fericit sunt. Am observat că Teea te place. Este o fată bună și dacă și tu o plăci voi merge la pețit la notar. Cred că asta vrei.

- Desigur, numai că nu știu dacă mă va accepta așa diferit. Căpșorul ei pătrat este foarte frumos.

- Dacă te iubește cu adevărat, nu va ține cont de asta. Dragostea sparge toate barierele și diferențele. Va fi bine! Vei vedea!

Și zicând astfel, Obi își sărută băiatul pe frunte, mai așeză o dată căciula pătrată pe capul rotund al lui Oblio, șterse o lacrimă din colțul ochilor și spuse:

- Du-te, băiatul meu! Du-te și fi binecuvântat.

Oblio sărută mâna tatălui său și plecă fericit. Faptul că

nu știa ce va spune familia notarului, când va trebui

să scoată căciula din cap

nu-l interesa. Dragos-

tea pentru Teea făcea din el un bărbat

în stare să răstoarne

munții. Nu-i păsa că era diferit. Trebuia să-i

spună fetei ce sim-

timente nutrea pentru ea.

Păși pe poartă cu coletul frumos ambalat sub braț,

fluierând un cântec tineresc.

Zbură către casa notarului,

salutând pe fiecare vecin pe care-l întâlnea în cale. Amiaza era liniștită ca acele amiezii din satele

de la munte de pe Pământ. Nu știa ce furtună va stârni. Ajunse prea repede. Mai făcuse comisioane la comenzile lui Obi, dar niciodată nu ajunsese așa devreme.

Mai avea o jumătate de oră până la ora 17.00 și se hotărî să dea ocol casei, așa ca să mai treacă timpul. Ajunse în dreptul grădini și fu luat prin surprindere de Teea, care stătea la umbră, lângă o tufă de bujori.

- Hei, nu cumva ai greșit intrarea?

- Am ajuns prea repede și doream să văd mai bine unde voi monta balansoarul, răspunse Oblio puțin fâstâcit. Fata asta îl zăpăcise de tot.

- Hai intră pe portița din spate. Am să-i spun tatei că te-ai ră-tăcit.

Oblio ocoli pe unde arătase mânuța fină a Teei. Și atunci când atinse cu palma clanța, îl apucă teama. Cum va decurge întâlnirea? Ce va spune Teea când va afla? Cum va reacționa notarul?

(va urma)

Scabia

o boală ce nu ține cont de categoria socială

de Dr. Costin Militaru

Scabia este o infecție a pielii produsă de *Sarcoptes scabiei*. Femelele parazitului sunt atrase de mirosul și căldura emanată de corpul uman și se depozitează în pliurile pielii. După crearea unor șanțuri (galerii) în piele, femela depune ouăle în aceste șanțuri și moare. Când aceste ouă se maturizează, noii paraziți încep să se răspândească și înțepă pielea pentru a se hrăni, ceea ce produce mâncărimea atât de evidente ale pielii.

Scabia poate afecta persoanele de toate vârstele și din toate categoriile sociale, o bună igienă personală nefiind suficientă pentru a preveni infecția. Persoanele care locuiesc în colectivități - cum ar fi copiii din centrele de îngrijire sau grădinițe, elevii din internate și bătrânii din casele de îngrijire - au un risc crescut de contactare a scabiei.

Sursa de contaminare este omul bolnav, care poate transmite boala fie prin contact direct, fie prin lenjeria personală sau cea de pat.

Simpla atingere a obiectelor pe care le-a utilizat un bolnav de scabie (clanța, paharul, scaunul, tacâmurile, colacul de w.c., etc) nu presupun și îmbolnăvirea!

Principalul simptom este pruritul (mâncărimea). Mâncărimea se instalează după aproximativ 8 zile de la infectare și tinde să se agraveze după o baie fierbinte și pe timpul nopții.

Persoanele infestate prezintă pe piele linii caracteristice subțiri, neregulate, ondulate, ușor prominente deasupra pielii, roșii sau închise la culoare și care sunt produse de acarieni care se

deplasează prin piele precum și leziuni datorate gratajului (scărpinatului) a căror extindere este în funcție de gradul și durata infestării și igiena personală.

Zonele de elecție sunt degetele de la mână, în axilă, pe partea exterioară a cotului și în plica cotului, în jurul taliei și ombilicului, linia sutienului sau sub sân, pe părțile laterale ale sânilor, pe organele genitale masculine.

Gratajul (scarpinatul) viguros

poate produce leziuni superficiale ale pielii și permite apariția suprainfecțiilor bacteriene, cum ar fi impetigo. O altă posibilă complicație este foliculita, adică inflamația foliculilor piloși.

Tratamentul

În primul rând trebuie menționat faptul că scabia nu se vindecă prin apă și săpun!

Ca tratament se utilizează în

prezent în special benzoatul de benzil sau piretroizii, vechile preparate pe bază de sulf, hexaclorociclohexan sau crotomiton fiind mai puțin folosite din cauza reacțiilor adverse, tratamentul fiind unul topic, adică aplicații locale cu soluțiile respective peste toate zonele atinse de parazit.

O atenție deosebită trebuie acordată dezinsecției lenjeriei de pat și de corp! Lenjeria care permite prelucrarea prin fierbere, trebuie fiartă, pentru cea care nu permite acest lucru trebuind să fie utilizate spray-uri active de gândaci sau furnici (Raid, Flit, etc.)

Este important de știut că pruritul poate persista timp de câteva săptămâni, sub tratament și că nu reprezintă o dovadă de eșec terapeutic, în acest caz, fiind utile antihistaminicele sau crema cu crotamiton.

Tratamentul scabiei poate eșua dacă medicația nu este aplicată corect (nu au fost distruse toate ouăle de acarieni: când acestea se transformă în larve, o nouă infestare începe) sau când contactii persoanei infestate nu sunt tratați.

În concluzie, scabia nu este o boală rușinoasă este o boală ca oricare alta, care trebuie diagnosticată și tratată corespunzător. *

Anunțuri

Mă numesc Cristea Mihai, am 59 de ani, și solicit ajutorul celor ce sunt dispuși să ajute un suflet în nevoie pentru obținerea unui adăpost. Ofer în schimb servicii de pază și/sau curățenie. Mă puteți contacta la 021.410.50.67 – Sediul Social al Samusocial din România, persoană de contact Ramona Ivanuş, asistent social.

Și eu care credeam că nu voi reuși să țin Postul de Crăciun...